

store, lyse Øjne under kraftigt tegnede Bryn. Døren til Sovekammeret staar aaben, og derinde i Mørket ved Moderens Seng sidder — som saa ofte — et andet af Børnene og gnider hendes syge Ben. Ogsaa Peter Andreas er undtagelsesvis tilstede. Han staar for sig selv henne ved et Vindue og skæver hvert Øjeblik utaalmødt op til Uret paa Sekretæren. Han er nu en Dreng paa omtrent fjorten Aar, tætbygget og sværlemmet, med Klæder, der stumper for Hænder og Fødder. Hans ældre Brødre er borte; de er begge bleven voksne og studerer ved Universitetet i København; og som Husets ældste, hjemmenværende Søn har Peter Andreas arvet deres Værelse, et lille Gavlkammer oppe paa Loftet, hvor han for det meste opholder sig. Saasnart Signe slutter sin Oplæsning, benytter han da ogsaa Lejligheden til at sige et kort Godnat og forlade Stuen.

»Hvad var det ... er Artiklen allerede forbi?« spurgte Faderen lidt fortumlet, idet han vaagnede. »Er der ellers noget læseværdigt i Bladet? ... Hvad staar som Overskrift over den næste Artikel?«

»Hvor mange er Klokken, Børn?« spurgte i det samme Moderen inde fra Sovekammeret.

»Klokken er ti Minutter over ni,« svarede de to Smaapiger i Munden paa hinanden, efter at de havde vendt sig om og set op paa Uret.

Der forløb nogle Øjeblikke i Stilhed. Ude